

Tegn, en tavs Tilstaaelse, en straalende Forjættelse.

Per tog Blomsten op — uvis om, hvad han turde tro. Da han igen saae i Vejret, var Kupevinduet tomt. Han fulgte det med Øjnene; men Toget forsvandt bag et Hushjørne, uden at hun lod sig se.

Efter en lang, sanseløs Omflakken i Roms Omegn naaede han hen mod Aften sit Logis. Han havde da besluttet at bryde med Jakobe.

Tanken havde længe ulmet hos ham. Under Opholdet i Rom var Jakobe bleven ham mere og mere fremmed. Hans Udvikling havde Dag for Dag ført ham bort fra hende. Det var gaaet op for ham, hvor grundforskellige de var, og hvor daarligt Jakobe med sit sære, for mange frastødende Væsen vilde passe til det frejdige og overdaadige Nydelsesliv, der altid havde staaet for ham som den nye Renaissances endelige Maal, men hvis Betydning han dog først hernede tilfulde havde fattet. Med Glædesblus og Klang af Cymbler skulde Trolldøjet manes i Jorden derhjemme. Men til at bistaa ham med at skabe en saadan Feststemning i hans eget Liv, — dertil egnede Kvinder af Nannys Natur sig ulige bedre.

Dertil kom, at Jakobe jo allerede ikke var helt ung længer. Det havde altid trykket ham, at hun var et Aarstid ældre end han, og med sin sygelige Sarthed saae hun absolut ikke yngre ud, end hun var. Ogsaa hendes udpræget jødiske Ansigtstræk var begyndt at genere ham. Dengang han i hendes Brev læste om, hvordan hun paa sin Hjemrejse fra Breslau var bleven fornærmet af et Par Herrer, havde dette, — trods